

GAZDÁTLAN ÜRBEN

Rakétaként, mit elhagyott a
kietlen föld s — az ég vadul
szökvén előle — napja, holdja
torpant sodrában tébolyul,
elhagytak sorra cél és kezdet,
gazdátlan ürben puszta ujj,
mutatnék rettentő keresztet,
gazdátlanul és igazul.

Testvér, barátok elzuhantak,
futásuk közben dőltek el,
testük tölcserlő mozdulattal
hörpölte be a förtelem.
Maszkjuk maradt csak számonkérő:
megalvadt, ámult döbbenet
szemükben s szájuk szögletéből
a készülődő gyűlölet.

Elbuktak ők, s kik megmaradtak
házátlanul, testvértelen,
torkukat többé el nem hagyja
a levegőilen félelem.
Hitük, mit természetként halomba
gyűjtöttek könnyü éveken,
széthulló, hitvány terrakotta:
elporzik, mint az értelem.